

αλλά επαναλαμβάνεται πια», λέει...

Συζητήσαμε και για τον Καλατόζωφ, για τη βραβευμένη του ταινία «Όταν πετούν οι γερανοί». Η άποψη του Θανάση; «Πολύ καλή φωτογραφία, καλό σενάριο, καλός σκηνοθέτης. Η Σαμοϊλοβα όμως ως ηθοποιός δεν έλεγε κάτι το ιδιαίτερο, ήταν απλώς μια όμορφη κοπέλα της εποχής της»...

Στην πρώτη μας κουβέντα πίνοντας καφέ, μετά από τη διαμεσολάβηση του ομογενούς φωτογράφου και ηθοποιού Αντώνη Μπαξεβανίδη, του πρότεινα να διαβάσει και ποιητές της «ήπιας», έτσι ενδεικτικά του ανέφερα τον Αναγνωστάκη και το Λειβαδίτη... Του έδειξα και το υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης, στη Στοά του Βιβλίου...

Του άρεσε η έκθεση με τις φωτογραφίες του Δημήτρη Χαρισιάδη στο Μουσείο Μπενάκη, εκείνο το ελληνικό καλοκαίρι που επισκέπτονταν την πρώτη του πατρίδα. Οι φωτογραφίες του Χαρισιάδη ήταν γέφυρες με μια Ελλάδα στην οποία ποτέ δεν έζησε, την οποία ποτέ δε φαντάστηκε ο Θανάσης...

Αποχαιρετιστήκαμε δίνοντας υποσχέσεις ο ένας στον άλλο. Πριν ξανταμώσουμε εγώ θα διάβαζα το αυτοβιογραφικό του βιβλίο «Οι βοριάδες ήρθαν νωρίς» και αυτός το βιβλίο του Στέλιου Κούλογλου «Μαρτυρίες για τον Εμφύλιο και την Ελληνική Αριστερά».

«Οι βοριάδες ήρθαν νωρίς». Μια λογοτεχνική αυτοβιογραφία του Θανάση για τα χρόνια της Εθνι-

κής Αντίστασης, του εμφυλίου, της ζωής του στην Ανατολική Ευρώπη και στη Σοβιετική Ένωση. Μια καλογραμμένη αυτοβιογραφία που ξεκινάει με τους στίχους «Όλα χάνονται/ Στην ασπμνία ομίχλη του παρελθόντος./ Μένει το ωραίο. Η τέχνη»

Μια αυτοβιογραφία, μια ποιητική συλλογή, μια άκρως ενδιαφέρουσα ζωή, η ζωή του Θανάση...

«ΣΕΡΝΩ ΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΙΑΣ/ στους δρόμους της Μελβούρνης./ Αλαφρό το βήμα μου/ αλαφρός και ο ύπνος», γράφει στην ποιητική του συλλογή «Ποιήματα στον καθρέφτη».

Μια αυτοβιογραφία, μια ποιητική συλλογή, μια ταινία μικρού μήκους στα νιάτα του, μια άκρως ενδιαφέρουσα ζωή, η ζωή του Θανάση...

Ξανασυναντηθήκαμε με το Θανάση Παπαστεργίου και τον Αντώνη Μπαξεβανίδη, τρώγοντας και πίνοντας κόκκινο κρασί στις όχθες του ποταμού Yarra της Μελβούρνης, απέναντι από τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης, μετά από λίγα χρόνια...

Συζητήσαμε για την τέχνη... Για τη γραφή, για τον κινηματογράφο, για τη ζωή...

Μας έδωσε χειρόγραφες φωτοτυπίες κειμένων του, ποιήματα και φιλοσοφικοί στοχασμοί.

Φεύγοντας, χαζέψαμε στον καθεδρικό ναό των Αγγλικανών της Μελβούρνης, το ναό του Αγίου Παύλου. «Ερχομαι πολλές φορές, μου αρέσει να τους ακούω να παίζουν εκκλησιαστική μουσική», μου εκμυστηρεύτηκε...

Το Θανάση έχω να τον δω αρκετό καιρό. Τελευταία φορά που είπαμε δυο κουβέντες στο πόδι πρέπει να ήταν τον περασμένο Σεπτέμβριο, όταν επισκέφτηκε τα γραφεία της εφημερίδας όπου δούλευα τότε...

Μαθαίνω όμως νέα του από τον Αντώνη, που φρόντισε να μου προβάλλει ένα απόγευμα στο σπίτι του την πολύ ποιητική «πτυχιακή» ταινία μικρού μήκους του Θανάση Παπαστεργίου, αυτήν που υπέβαλε στο Ινστιτούτο Κινηματογράφου της Μόσχας για να πάρει το πτυχίο του ως κινηματογραφιστής.